

*'Na dit album is er
geen weg terug'*

'Dear world'-Muzikale brieven aan de wereld

Iris Hond

Tekst: Jacques Geluk

Als Iris Hond in 2015 Eddie van Halen, oprichter en gitarist van hardrockband Van Halen, ontmoet is ze verbaasd dat hij in Amerika wel, maar in Nederland niet bekend is. Althans niet bij haar. De met klassieke muziek opgegroeide pianiste en nu ook zangeres kent op dat moment vrijwel geen enkele popmuzikant. Inmiddels is ze het zat 'in hokjes te denken'. Bij het schrijven van haar eerste album met eigen composities, 'Dear world', heeft ze zichzelf geen grenzen opgelegd. "Jazz, pop of klassiek? Neel! Het is muziek van deze tijd, die de klassieke wereld een oppepper moet geven."

"Ik heb me eerst afgevraagd: als de wereld mij zou horen, wat zou ik haar dan schrijven? Ik koos voor muzikale brieven. Met als aanhef én titel 'Beste wereld' oftewel 'Dear world', zijn we echt stukken gaan schrijven op de schouders van de klassieke componisten. Net als ik, moeten klassieke en geschoolde musici het ook interessant en uitdagend vinden ze te spelen. De Libanese darbuka-speler Rony Barrak maakt de muziek wereldser. Doordat ik tijdens het schrijven nauw heb samengewerkt met mijn producer Patrick Leonard, zijn er ook popinvloeden. Hij heeft gewerkt met Madonna, Elton John en Pink Floyd. Dat hoor je. Andere stukken zijn bijvoorbeeld beïnvloed door tangomuziek of zijn meer filmisch of meditatief", vertelt Iris Hond in de sfeervolle bibliotheek van Speakers Academy*. Ze staat op en laat op haar telefoon een filmpje zien waarin ze een van de stukken speelt. Eigentijdse klassieke muziek waar de vonken vanaf spatten. Iris Hond is definitief nieuwe wegen ingeslagen. "Er is na dit album geen weg terug. Ik blijf schrijven en innoveren. Ongeacht wat mensen ervan denken, is dit waarin ik geloof." Lachend: "Ik hoop natuurlijk wel dat ze het mooi vin-

den en ik er met mijn muziek en manier van optreden voor kan zorgen dat ook mensen die niets van klassieke muziek moeten hebben en concerten saai vinden, de weg naar de concertzaal zullen vinden."

Kort voor de officiële release van 'Dear world', begin september, laat Iris haar eigen repertoire voor het eerst tijdens een openbaar concert horen. Ze kiest de moeilijke weg. De bezoekers van het Festival Saint-Amand de Vergt in de Franse Dordogne zijn meestal ouderen, die uitsluitend naar klassieke muziek luisteren en meestal heel bedeesd zijn. Deze keer gebeurt er een klein wonder. De belangstelling is groter dan ooit. Zelfs jongeren kopen kaartjes. Tijdens en na het concert gaat het publiek uit zijn dak. De mensen gaan staan, juichen, klappen en schreeuwen. Een betere (officiële) première kan Iris zich nauwelijks wensen. "De eigenaar van het festival heeft gevraagd of ik het wil overnemen. Dat ga ik vanaf dit jaar samen met mijn vader, die daar woont, doen, maar wel onder een modernere naam." Ook Amerika, waar Iris in september concerten heeft gegeven, is voor veel musici moeilijk te veroveren terrein. "Ik word daar op een of andere manier heel erg opgenomen

in de leef- en werkomgeving. Het opent natuurlijk wel deuren wanneer je Patrick Leonard jouw producer mag noemen. Ook helpt het enorm als Eddie van Halen en Michael Bublé willen bijdragen aan je succes en Leonard Cohen jouw muziek wil horen en tips geeft zoals 'Je moet echt zelf gaan zingen.'" Dit jaar gaat Iris vooral in Nederland op tournee.

UNIVERSELE TAAL

Haar album is het resultaat van een innerlijke omwenteling, die ruim drie jaar geleden als ze is afgestudeerd aan het conservatorium in Den Haag begint en nog steeds voortduurt. "Ik heb destijds in het programma van Eva Jinek gezegd dat ik even zou stoppen met optredens in Nederland, om in Amerika muziek te gaan schrijven en los te komen van het conservatorium." Ze beseft al snel dat, hoewel er wel iets verandert, het conservatorium opleidt voor iets waarvoor weinig ruimte is in deze wereld. "Studenten kunnen er hun gave niet kwijt, zijn misschien fantastisch in improviseren, maar weten dat niet doordat ze er nooit mee in aanraking zijn gekomen. De laatste drie jaar heb ik zelf ook zoveel geleerd. Bijvoor-

beeld dat met een drummer als Vinnie Colaiuta of een percussionist als Rony Barrak spelen net zo fijn kan zijn als met een orkest. In het begin geloofde ik dat niet, ik vond dat het allemaal echt klassiek moest blijven, maar het is zo. Ik wil constant nieuwe dingen ontdekken”, zegt Iris Hond, die er nu van overtuigd is dat muziek de enige echte universele taal is, als mensen maar de kans krijgen die taal te leren spreken. “Ik ben eerst tien dagen gaan schrijven met Patrick Leonard. Het resultaat was super verkoopbaar en een beetje filmisch. Mijn toenmalige manager en Universal gingen uit hun dak, maar ik werd er niet gelukkig van. Dan zou ik met mijn pianistische achtergrond drie noten gaan spelen! Bij sommige musici gaat het om de eenvoud, zij willen veel met weinig noten zeggen, maar ik wilde gebruiken wat ik had opgebouwd en compleet iets anders doen.” Ze lacht als de herinnering bovenkomt aan de dag dat Patrick ineens een telefoontje krijgt van Leonard Cohen. “Die wilde een album met hem maken en Patrick kon daar natuurlijk geen nee op zeggen. Daar zat ik dan alleen in die studio, terwijl ik in Nederland alles had achtergelaten. Even nam de stress bezit van mij, maar toen ben ik alles zelf gaan doen. Dat is uiteindelijk iets heel moois geweest, want daardoor ontdekte ik dat ik naast componeren ook kon arrangeren en produceren.”

VOLG JE HART

De carrière van Iris Hond begint eigenlijk al als ze drie jaar is. Haar vader speelt op de vleugel en zij wil dat ook. Het is haar droom concertpianiste worden en als ze zeven is mag ze op les. De dan 13-jarige Harderwijkse wordt toegelaten op het conservatorium in Zwolle, maar daar hebben ze geen speciale afdeling voor jong talent. “Ik zat tussen mensen van 20. Dat was niet leuk, dus ben ik twee jaar later naar Den Haag gegaan, waar ik mijn muzikale opleiding bovendien kon combineren met de middelbare school.” Ze groeit op tussen Jan Cremer, Henk Schiffmacher, Gertie Bierenbroodspot en Fong Leng, allemaal vrije kunstenaars die hun eigen pad kiezen. Bovendien heeft Iris meegekregen dat ze moet doen wat haar hart haar ingeeft. Geen wonder dat ze, net als haar vader 14 jaar oud, na haar succesvolle auditie bij het conservatorium besluit het huis uit te gaan. Eerst logeert ze bij een gastgezin, maar dat is lastig. Nog datzelfde jaar gaat ze op kamers. “Het was een moeilijke tijd, waarin ik op mezelf was

aangewezen. Ik kon altijd terug naar huis, maar wilde niet opgeven en mijn ouders niet om hulp vragen. Ik had weinig geld, dus ging ik in restaurants en cafés spelen in ruil voor eten en gezelligheid. Daar raakte ik mijn schuchterheid kwijt. Daar is zoveel uit voortgekomen! Op straat speelde ik samen met straatmuzikanten en voelde ik me betrokken bij daklozen en zwervers, dat laatste was ik eigen-

lijk ook een beetje. Een dakloze man, Martin, vroeg me een keer om geld, maar ik had zelf niets. Hij vroeg me te wachten. Twee uur later kwam hij terug met een bekertje en een jaszak met geld. Gebedeld had hij, voor mij. Dat stal mijn hart.”

Iris was jaloers op straatmuzikanten. “Zij waren buiten, inspireerden mij om door te gaan met muziek en ik zat tussen vier muren. Tot Terts Brinkhoff, de oprichter van De Parade mij een vliegende vleugel (op wielen) liet zien, waarmee we meteen een rondje gingen rijden. Ik speelde erop en werd verliefd

op die vleugel. Ik mocht het instrument adopteren en ben er mee op pad gegaan, over de hele wereld, tot op Times Square in New York aan toe, met koning Willem-Alexander en koningin Máxima als toehoorders. Een geweldige manier vond ik het om klassieke muziek van bijvoorbeeld Chopin en Rachmaninov naar de mensen toe te brengen en voor mij de kans de ‘druk’ van het conservatorium even te vergeten en muziek te laten klinken zoals ik dat wilde. Op het moment dat het een gimmick werd ben ik gestopt.”

Ten slotte zegt Iris, kijkend naar de toekomst. “In de tijd van de vliegende vleugel speelde ik in spijkerbroek of leren broek en vertelde ik altijd een verhaal bij de muziek. Dat helpt enorm om bijvoorbeeld jongeren te interesseren, die niet naar de steeds elitairder wordende klassieke concertzalen gaan, behalve als er filmmuziek uit ‘Harry Potter’ te horen is. Het is bovendien heel belangrijk dat de muziek, waar het allemaal om draait, uit het hart komt. In je lichaam zit van alles dat moet functioneren om jou in leven te houden, maar wanneer je hart stopt ga je dood. Dat geldt ook voor muziek. Drie jaar geleden merkte ik dat ik mijn hart even moe was van de klassieke muziek. Miljoenen mensen op de wereld die al honderden jaren dezelfde muziek spelen, dat ging me tegenstaan. Nu met mijn eigen muziek is er alleen maar vreugde. Dat merkt het publiek en dat wil ik blijven uitstralen.” 🎓

‘Als je hart stopt ga je dood. Dat geldt ook voor muziek’

Iris Hond is een Nederlandse pianiste en, sinds een optreden met ‘Purple Rain’ van Prince in ‘De Wereld Draait Door’ en op advies van Leonard Cohen, zangeres. Ze heeft privélessen gevolgd in Ermelo en gestudeerd aan de conservatoria van Zwolle en Den Haag (Masters degree, summa cum laude). In 2012 is ze onderscheiden tijdens het Internationale Muziekfestival Suonarte in Italië. In het kader van de campagne ‘Aangenaam klassiek’ nam ze een album op met het Eerste Pianoconcert van Chopin, kreeg ze een platendeal bij DECCA en bracht ze haar debuut-cd uit. In september 2016 is haar eerste eigen album ‘Dear world’ uitgebracht.

irishond@speakersacademy.nl

